

Posudek školitele
na diplomovou práci
Tomáše Kimly

**Die „Neue Innerlichkeit“ in der deutschsprachigen Schweizer Literatur der siebziger
Jahre des 20. Jahrhunderts**

Praha: FF UK, 2011, 199 s.

Předložená diplomová práce může svým rozsahem pokládána spíše již za práce disertační. Problematika švýcarské literatury německého jazyka v šedesátých a sedmdesátých letech je v ní literárně-historicky dopodrobna zachycena, na podkladě všech dostupných kompendií tematicky a v časové posloupnosti zkompletována a na příkladu tří románů ze sedmdesátých let i důkladně analyzována v duchu „nové niternosti“. K podobě práce mohu jako školitel podotknout, že je nadměrná rozsahem (několikanásobně převyšuje doporučený rozsah diplomové práce) a výborná obsahem.

Jako její možný problém vnímám příliš široký záběr, který leckdy odvádí pozornost od vlastního tématu „nové niternosti“, a práci tak posouvá k zachycení komplexního obrazu vývojových tendencí švýcarské literatury šedesátých a sedmdesátých let v obecné rovině (s. 24-75). Podrobně, systematicky, s nezbytnou erudicí, vlastním kritickým pohledem a vyzbrojen dostatečným argumentačním nábojem (podotýkám, že využil veškerou dostupnou literaturu a neváhal kvůli ní odjet do Švýcarska) analyzuje diplomant společenskou situaci ve Švýcarsku, narůstající projevy revolty intelektuálních špiček a mládeže, vznik nonkonformního spisovatelského uskupení, jeho postupnou stabilizaci a institucionální ukotvení. Celé toto období diplomant správně ztotožňuje s tzv. druhou spisovatelskou generací po roce 1945, nicméně lze právem namítnout, že k ní patří z větší části i autoři let sedmdesátých, kteří bývají vlastní švýcarskou germanistikou řazeni až ke generaci třetí (Zorn, Widmer, Burger, Stefan, Leutenegger, Jaeggi). Zde ještě jemně připomínám, že „nová niternost“, ač na ni bývá zhusta v textu odkazováno, jaksi trochu zapadla v minuciózním popisu tematických okruhů, jež jsou jí obecně připisovány a které autor jinak výtečně charakterizuje.

Jinak se diplomant tématu zhostil s přesvědčivou odpovědností. Vlastní analytické rozborů Walterových románů *Die Verwilderung* a *Die ersten Unruhen* (s. 77-142) a Muschgova románu *Albissers Grund* (s. 143-182) jsou uvedeny interpretačním schématem, podle něhož diplomant postupuje (s. 88-90). Měřítkem jsou mu přetrvávající politické tendence ve švýcarském společenském diskursu přelomu šedesátých a sedmdesátých let, tedy v době, kdy se rakouská a západoněmecká próza již odvrací od politických témat, hlavně kvůli jejich přesycenosti v dominantní dokumentární literatuře druhé poloviny šedesátých let. Druhým měřítkem je nastupující odvrát od politického aktivismu a návrat k subjektivní literatuře. Nedílnou interpretační součástí je i analýza formy textu a hledisko recepčně-estetické. Podle mého názoru jsou stanovené interpretační mechanismy bezezbytku splněny a nemám proti nim zásadní námitky.

Drobná připomínka k diskusi: Asi by chtělo obsírněji vysvětlit, proč se švýcarská společnost tak obávala levicového převratu, protože z formulací v práci vyplývá, že se obávala „komunistického režimu“ (poprvé s. 18), není však dostatečně popsáno, odkud a kde se ony myšlenky v postoji švýcarské populace a jejích kulturních elit vzaly a zda opravdu byly tak zásadní pro určité zásady kulturního a literárního života přelomu šedesátých a

sedmdesátých let (vliv jistě měly události v tehdejším Československu a příliv desetitisíců čs. uprchlíků po roce 1968).

Jazyková stránka práce je na vysoké úrovni, pár nepatrných chybiček jsem vyznačil ve svém exempláři.

Práci bez výhrad doporučuji k obhajobě.

V Praze 20.05.2011

Doc. PhDr. Milan Tvrdík, CSc.